

Jozef Čepec

Príbehy
KYSUČANOV

Jozef Čepec

Príbehy Kysučanov

Názov knihy: Príbehy Kysučanov

Meno autora: Jozef Čepec

Rok vydania: 2020

ISBN 978-80-570-1756

Pod'akovanie

Pod'akovanie patrí všetkým, ktorí prispeli svojou troškou k tvorbe knihy, ale aj všetkým, ktorí čítali príbehy na facebooku a podporovali ma v tvorbe. Zopár ľudí však pomohlo omnoho viac.

Dominika Ďurkáčová. Nezištne podala pomocnú ruku s gramatickou úpravou prvých príbehov bez nároku na honorár, za čo jej patrí obrovská vďaka a, samozrejme, knižka na pamiatku. Ďakujem.

Barbora Ševcová. Prebrala štafetu opravovania príbehov po Dominike, keď tá z časových dôvodov viac nemohla pomáhať. Jej pomoc bola na nezaplatenie, preto som jej ani nezaplátil. :D ... Teraz vážne. Barbora vo svojom voľnom čase a bez nároku na odmenu opravovala moje výplody a bola neskutočným prínosom. Za to k nej poputuje knižka na pamiatku. Ďakujem.

Tibor Rovder. Príbehový Skaten, kultová postava Príbehov Kysučanov a zároveň jeden z ich najväčších podporovateľov. Každý príbeh zdieľal na svojom profile, aj keď odozva bola nulová, snaha tam bola. :D ... Pomáhal aj pri tvorbe príbehov svojimi spomienkami a - v neposlednom rade - výstrelkami, ktoré sú často nositeľmi deja v príbehoch. Bol prvý, komu som opatrne a neisto predostrel plán napísať príbehy, ktoré sme zažili a vydať ich knižne. Keby ma vtedy nepodporil, dnes by ste tieto riadky určite nečítali. Ďakujem.

František Urbánek. To najlepšie nakoniec? Bez jeho pomoci by Príbehy Kysučanov zďaleka nemali taký drajv a šmrnc. :D ... Pomáhal pri každom príbehu v knižke. Mnohokrát som ho vyrušil pri pivku s priateľmi, ale nikdy mi nepovedal ani nenapísal Daj pokoj, aj keď to mal na jazyku. Vždy pomohol trefnými poznámkami a doplnil svojimi spomienkami situácie, ktoré si pamätal lepšie. Povzbudil a vlieval do žíl nové sily a nápady na príbehy, ktoré sme spoločne zažili. Taktiež bez neho by Príbehy Kysučanov nikdy nevznikli. Ďakujem.

Ďalší ľudia, ktorým by som sa chcel poďakovať, sú: Rastó, Jojčo, Dano, Boris, Marek, Marek a mnohí ďalší. Ďakujem.

Špeciálne poďakovanie patrí mojej priateľke Žanete Sloviakovej za trpezlivosť pri počúvaní príbehov a podporu. :)

Obsah:

<i>Pod'akovanie</i>	3
<i>Príbeh Juana van den Opičoka</i>	7
<i>Kermaš Čierne</i>	11
<i>Zo života: Hekys</i>	16
<i>Winchestrovka</i>	17
<i>Sánky</i>	23
<i>Zo života: Karel Zatkoviansky</i>	28
<i>Mikulášov balíček</i>	29
<i>Netradičný zápas</i>	35
<i>Darovanie kotného zajaca</i>	42
<i>Útek zo školy</i>	46
<i>Mobil</i>	51
<i>Súkromné internet caffè</i>	55
<i>Prvá návšteva krčmy</i>	61
<i>Samurajská ocel'</i>	69
<i>Skatenova oslava</i>	75

<i>Opekačka</i>	81
<i>Chata</i>	87
<i>Výlet Srbsko</i>	95

Venovanie:

Kniha Príbehy Kysučanov je venovaná všetkým ľuďom, ktorí sa v spomienkach radi vracajú do detských čias. Do doby, keď bol internet len neznámym cudzincom a ulica naším ihriskom. Verím, že pri knižke aspoň na chvíľu zabudnete na starosti, ktoré vám život každodenne hádže pod nohy. Dúfam, že kniha bude putovať od vás k vašim ratolestiam, aby si aj ony mohli spraviť obraz o dobe nie takej dávnej a dozvedeli sa, ako sa zabávali ich rodičia. Urobte si pohodlie a nechajte sa vtiahnuť do dobrodružstiev Skera, Skatena, Gumetraka a ich priateľov. Prežité s nimi nezabudnuteľné chvíle. Občas veselé, občas zasa smutné, no vždy výnimočné. Prajem vám príjemné čítanie.

*Príbeh Juana van
den
Opičoka*

Kedysi dávno bolo jedno ihrisko, kam sme chodievali hrať futbal. Bolo to pri bývalej kuričkárni, kde sme mali dve brány a jednu rozbitú lavičku, z ktorej ľudia sledovali naše umenie. Tento deň sa ničím nelíšil od tisícky predošlých. Hrali sme futbal a ihriskom sa rozliehali smiech a dobrá nálada. Potom sme ale zachytili čudné zvuky prichádzajúce od potoka. Hneď sme spozorneli: „Čo sa to k nám bliži?“ pýtali sme sa jeden druhého. Zrazu sa objavila neznáma osoba, v ruke palica, ktorou si kliesnila cestu. Hasak nevydržal a vykrikol: „To sú Zborovčania, utekajme!“ a pár chalanov naozaj utekalo. Tvrdé jadro, zakladatelia ihriska pri kuričkárni, však ostalo a čakalo, čo sa bude diať. Keď už bol neznámy úplne pri nás, zastal a riekol: „Čaute, chalani, kde som to?“ Gumetrak rázne odpovedal: „Pri kuričkárni predsa. Ideš asi z poriadnej diaľky, keď to tu nepoznáš. Ako sa voláš? Odkiaľ k nám prichádzaš?“ Neznámy pocestný odpovedal: „Volám sa Jano Opičok a prišiel som po prúde potoka zo Zátkov.“

Naše najväčšie obavy sa potvrdili. „Je to Zatkovian, všetci zomrieme!“ Ďalšia skupinka psychicky menej zdatných jedincov sa dala na útek. Ale Jano nás ubezpečil, že nám nič nehrozí. Tak sme šli ďalej hrať futbal, volali sme aj Jana Opičoka, ale on odmietol so slovami, že si potrebuje odpočinúť po dlhej ceste. Hrali sme a bolo jasné, že máme nového kamaráta, aj keď bol iný ako my. Po chvíli, keď načerpal trochu síl, bolo vidno, že by si s nami rád zahral. Vysvetlili sme mu, čo je lopta, čo je futbal a základné pravidlá, ktoré treba dodržiavať. Potom nám už nič nebránilo, aby sme ho zapojili do hry.

To, čo predviedol, nečakal nikto. Hral ako boh. Také kľučky sme jakživ nevideli. Bol najlepší hráč, aký dovtedy hral pri kuričkárni. Jojčo zvolal: „Budeme ho volať Juan van den Opičok!“ To na počesť v tej dobe podľa nás najlepšieho hráča sveta Juana Sebastiana Verona. A tak sa naozaj aj stalo. Opičok aj napriek tomu, že nebol najinteligentnejší, veľmi rýchlo pochopil, že mu ležíme pri nohách, tak to využil a zvolal: „A dosť, končíme! Slnko už zapadá za horizont a ja sa musím vydať na dlhú cestu domov.“ Prehovárali sme ho: „Juan, neodchádzaj, prosíme, uč nás tajom futbalu.“ Opičok povedal: „Veľmi rád by som vás učil, ale, bohužiaľ, ešte nie ste pripravení. Urobíme to takto: Jojčo vás naučí základy a potom prídem ja a naučím vás, čo sa nevyučuje.“ Nám sa zdalo, akoby to bol iba krásny sen. „To nie je možné, máme to ale šťastie. Opičok nás bude učiť hrať futbal! Gumetrak, prosím, uštipni ma, nech viem, či to je len krásny sen alebo realita.“ Uštipol ma a ja som bol stále tam. Nebol to teda sen.

Ako to už býva, nič nie je zadarmo a tento prípad nebol výnimkou. Opičok riekol: „Gumetrak, ako odmenu za to, že vás budem učiť, mi musíš požičať loptu.“ Gumetrak neváhal ani sekundu, veď čo je to za obeť, požičať loptu svojmu majstrovi za výuku futbalových kúziel? Čakal, že bude požadovať jeho život za to, aby učil ostatných a nie obyčajnú loptu. Uklonil sa a položil Opičokovi loptu k nohám. Opičok s loptou v ruke povedal: „Keď kohút trikrát zakikirika, začne sa náš prvý tréning,“ a odišiel nahor proti prúdu potoka. Stratil sa tak rýchlo a záhadne, ako sa objavil.

Všeci sme sa rozutekali domov odpočiniť si, aby sme boli na zajtrajšie ráno čulí a plní sily. Ten čas ubehol ako voda a všetci sme boli pripravení učiť sa nové veci. Boli sme plní

očakávaní, čo nám to prinesie. Fantazirovali sme, akí dobrí budeme, keď nás naučí aspoň zlomok svojho futbalového majstrovstva. Prišiel ten veľký moment. Kohút zakikirikal po prvý, potom po druhý a po chvíli aj po tretí raz. Uprene sme hľadeli na potok, kde sme ho prvýkrát zazreli, ako sa tacká po vode. Opičok však neprichádzal. Ako to už býva, slabšie povahy to nevydržali a začali plakať. V nás ostatných aj napriek jeho meškaniu naďalej horel plameň túžby po Opičokových schopnostiach. Ubehla hodina, dve, štyri ... deň, mesiac, rok ... a my sme už prestávali veriť, že sa vráti. A vtedy to, čo sme všetci vedeli už nejaký čas, napadlo aj Gumetrakovi: „Ten hajzel mi ukradol loptu!“

Ponaučenie znie: Nebuď naivný, lebo ti Opičok ukradne loptu.

PS: Odvtedy sme Opičoka ani loptu nevideli. Gumetrak doma povedal, že požičal loptu kamarátovi a ten zomrel. Keby povedal pravdu, dostal by poriadny výprask. Len Boh vie, ako sa Opičok a lopta majú. Nech už boli pohnútky Juana van den Opičoka k tomuto činu akékoľvek, ostáva v našich srdciach aj naďalej.

Kermaš Čierne

Kermaš (hody) na Čiernom bola každoročne jedna z TOP akcií, kde sme nemohli chýbať. Keďže sme si ho chceli užiť plnými dúškami, šli sme stanovať. O 18.00 sme sa stretli pri Tiffany a nabrali smer Čierne. Vtedy sme ešte netušili, aké dobrodružstvo na nás čaká.

Prídeme na Kermaš a z každej strany sa ozývali hlasy: „Kúpte si, kúpte si, nech sa páči, nekoukejte, kupujte!“ Alebo toto: „Pristupte bližšie a zakupte si jízdenky na ďalší super jízdu!“ Tomu sme nemohli odolať a namierili si to ku kase, kde sa kupovali lístky. Išli sme na Dráčika, čo bol v tej dobe najlepší kolotoč. Nasadli sme a hneď bola vyhlásená prvá súťaž o lístok zdarma. Kermašník pri mikrofóne chcel okamžite po začiatku jazdy rozprúdiť zábavu a preto spustil: „Tak a máme tady súťaž o jízdenku zdarma. Jízdenku na ďalší super jízdu získa každý, kto treffe tenhle míč do koše uprostřed kolotoče. Jo, slyšíte dobře, opravdu stačí jenom treffit míč do koše.“ Nemohli sme veriť vlastným ušiam, boli sme celí natešení, že určite trafíme, veď to nemôže byť také ťažké. Lopta sa dostala ku mne a vedel som, že toto je moja životná šanca. Namieril som a hodil. Bol to výborný hod. Kamarát, ktorý sedel za mnou, ma už uznanlivo klepkal po ramene a gratuloval k jazde zadarmo, keď tu zrazu lopta spadla presne na obruč a odrazila sa von. Bola totiž minimálne o polovicu väčšia ako obruč koša. Až vtedy všetci pochopili, že je nemožné vyhrať lístok zadarmo. Ale aj tak všetci hádzali ako pominutí. Prešla asi minúta a na kolotoči začala upadať zábava. Nebol som jediný, kto to si to všimol, pretože kermašník za mikrofónom spustil: „Nedělám to často, ale protentokrát udělám výjimku, vyhlásím ještě jednu soutěž o jízdenku zdarma. Jízdenku vyhrá ten, kdo bude nejhlasitěji škrikať. Aktivujte svoje písalky, vrískalky, škričkalky. Soutěž začne o tři, dva, jedna, škričkalky!“

Škriekali sme, čo to šlo, ale, bohužiaľ, naše škriekanie na celkové víťazstvo nestačilo a žiadnu jazdu zadarmo sme nevyhrali.

Pokračovali sme teda ďalej, až sme sa dostali k stánku s klasickými hodovými pochútkami ako turecký med, pelendrek a lízanky. Zhodli sme sa na tom, že lízanka by padla vhod a tak sme si po jednej vypýtali. Pani, ktorá tam predávala, povedala, že ak jej pomôžeme preniesť pár krabíc do auta, dostaneme lízanky zadarmo, pretože už bude baliť a krabice sú pre ňu ťažké. Samozrejme sme jej pomohli a zobrali si po jednej lízanke. Poďakovali sme sa, ako sa patrí a pomaľo išli ďalej. Pani kermašnička začala na nás kričať: „Stojte! Kam idete!?“ Vylakali sme sa. Čo sa deje? Lízanky nám predsa sľúbila, prečo na nás kričí? Vrátili sme sa k pani a čakali, čo sa bude diať. „Chlapci, tu máte tie sľúbené lízanky. Roztopili sa a také už nemôžem predat.“ Mysleli sme si, že žartuje, ale ona bola neodbytná a dávala nám dve krabice lízaniek. Cítili sme sa ako králi sveta. Boli sme mladí, perspektívni junáci s dvoma krabicami lízaniek, svet nám ležal pri nohách. Jednu krabicu sme rozдали náhodným okoloidúcim a druhú sme priniesli na základňu, ktorou vtedy bol Skatenov stan. Večer pri ohni sme spomínali na to, čo sme zažili na Kermaši a doslova hltali jednu lízanku za druhou. Neskôr sa v stane strhla ešte lízanková vojna, ktorá spočívala v bombardovaní Gumetraka čo najväčším počtom lízaniek. Keď už mal dost a nehýbal sa, spokojní sme zaspali.

Bohužiaľ, prebudenie už nebolo také príjemné ako zaspávanie. Zobudili sme sa na Gumetrakov krik: „Pomoooooc, sú tu všade včely, pomoooooc! Museli priletieť kvôli tým lízankám!“ Mal pravdu, v stane bolo päť, možno desať včiel. Nehýbali sme sa. Skaten ani nedýchal. V stane bolo hrobové ticho a napätie sa

dalo krájať. Kým sa väčšina včiel spokojne krmila, jedna poletovala po stane a vyberala si svoju obeť. Pohľady Gumetraka a včely sa stretli. Bolo rozhodnuté, išla po ňom. Gumetrak skríkol: „Nieeee, zomriem, som alergický na uštipnutie a ona to asi vie! Je po mne! Svoje cédečka odkazujem Cikimu a môj popol nech je rozprášený pri kuričkárni. Spomínajte na mňa v dobrom, kamaráti.“ Vtom sa aktivovali moje inštinkty superhrdinu a vrhol som sa do trajektórie žihadla. Včela ho zaborila do mňa a umrela. Ja som bol v smrteľnom krčí, ale s dobrým pocitom v duši, že som zachránil jeden nevinný bezbranný život.

Vyhodili sme ostatné lízanky s včelami, začali kecať a Gumetrak riekol: „Nehnevaj sa, Skero, ale nie som alergický na bodnutie včely, len som nechcel, aby ma to bolelo.“ Keď som to počul, neudržal som sa a použil dovtedy najškarredšie slovo: „Tristo hrmených!“ A začal som ho dusiť. Pomyšlel som si, že z jeho tela škrténím vytlačím život, veď načo bude žiť taký človek, ale Skaten ma presvedčil: „Skero, prestaň! Viem, zaslúži si krutú a pomalú smrť, ale daj mu ešte jednu šancu. Má odo mňa požičaných mnoho cédečiek a ak to s ním ukončíš, už nikdy si nezahráme super hry, ktoré na nich sú.“ Argument dával zmysel, tak sme sa pomerili.

Lenže vyvstal ďalší problém. Začalo pršať a ani ja, ani Skaten sme nemali pláštenky a bolo treba pobrat' sa domov. Samozrejme, Gumetrak pláštenku mal, dokonca s ozdobným golierom okolo krku, kde bolo napísané: Železnice Slovenskej republiky. Skaten mu povedal: „Gumetrak, nože požičaj Skerovi tú parádnu pláštenku zo železníc. Má bolestivý štípanec od včely, pred ktorou ťa ochránil. Takto by si sa mu mohol odvdáčiť.“ No Gumetrak nebol naklonený Skatenovmu nápadu: „Čo? No to teda nie! Ja nemienim moknúť. Mama by